31986L0280

DYREKTYWA RADY
z dnia 12 czerwca 1986 r.
w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów niektórych substancji niebezpiecznych zawartych w wykazie I Załącznika do dyrektywy 76/464/EWG

(86/280/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100 i 235,

uwzględniając dyrektywę Rady 76/464/EWG z dnia 4 maja 1976 r. w sprawie zanieczyszczenia spowodowanego przez niektóre substancje niebezpieczne odprowadzane do środowiska wodnego Wspólnoty [1], w szczególności jej art. 6,

uwzględniając wniosek Komisji [2],

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego [3],

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomicznego-Społecznego [4],

a także mając na uwadze, co następuje:

w celu ochrony środowiska wodnego Wspólnoty przed zanieczyszczeniem spowodowanym przez substancje niebezpieczne art. 3 dyrektywy 76/464/EWG wprowadza system uprzednich zezwoleń ustalający normy emisji dla zrzutów niebezpiecznych substancji z wykazu I Załącznika do niniejszej dyrektywy; art. 6 wspomnianej dyrektywy określa, iż wartości dopuszczalne będą ustalone dla norm emisji, a także dla wymagań jakościowych zanieczyszczonego przez wspomniane substancje środowiska wodnego;

Państwa Członkowskie są zobligowane do przestrzegania wartości dopuszczalnych, wyłączając przypadki, gdy mogą stosować wymagania jakościowe;

niebezpieczne substancje przedstawione w niniejszej dyrektywie zostały wybrane głównie na podstawie kryteriów przyjętych w dyrektywie 76/464/EWG;

jako że zanieczyszczenie poprzez zrzucanie tych substancji do wodnego środowiska jest spowodowane dużym stopniem industrializacji, należy ustalić wartości dopuszczalne zrzucanych substancji, w zależności od rodzaju przemysłu i określić wymagania jakościowe dla środowiska wodnego, do którego zrzucane są substancje;

celem określania wartości dopuszczalnych i wymagań jakościowych jest eliminacja zanieczyszczenia różnych części środowiska wodnego, które może być spowodowane przez zrzucanie tych substancji;

wartości dopuszczalne i wymagania jakościowe muszą być ustalone dla tego celu i bez zamiaru ustanowienia zasad odnoszących się do ochrony konsumenta lub handlu produktami pochodzącymi ze środowiska wodnego;

w celu umożliwienia Państwom Członkowskim wykazania, iż wymagania jakościowe są przez nie przestrzegane, należy zastrzec konieczność składania sprawozdań do Komisji odnośnie do każdego wybranego i stosowanego wymagania jakościowego;

Państwa Członkowskie powinny starać się zapewnić, by środki podjęte na mocy niniejszej dyrektywy nie spowodowały zwiększenia zanieczyszczenia gleb i powietrza;

ponadto w celu efektywnego wdrożenia niniejszej dyrektywy należy przyjąć przepis odnośnie do monitorowania przez Państwa Członkowskie środowiska wodnego zanieczyszczonego przez zrzuty danych substancji; kompetencje do wprowadzenia tej kontroli nie są określone przez dyrektywę 76/464/EWG; ze względu na brak określenia kompetencji w Traktacie, należy uciec się do jego art. 235;

w przypadku niektórych szczególnych źródeł zanieczyszczenia przez te substancje innych niż źródła zależne od wspólnotowych wartości dopuszczalnych lub krajowych norm emisji, należy opracować programy szczególne, których celem byłaby eliminacja zanieczyszczenia; niezbędne do tego uprawnienia nie zostały przewidziane w dyrektywie 76/464/EWG; ponieważ szczególne uprawnienia nie zostały przewidziane w Traktacie EWG, należy odnieść się do jego art. 235;

wody gruntowe wyłączone są z zakresu niniejszej dyrektywy, jako że są one przedmiotem dyrektywy 80/68/EWG [5];

dla skutecznego wykonania niniejszej dyrektywy jest istotne, aby Komisja przekazywała Radzie co pięć lat porównawczą ocenę wykonywania niniejszej dyrektywy przez Państwa Członkowskie;

---

[1] Dz.U. L 129 z 18.5.1976, str. 23.
[2] Dz.U. C 70 z 18.3.1985, str. 15.
[3] Dz.U. C 120 z 20.5.1986.
[4] Dz.U. C 188 z 29.7.1985, str. 19.
[5] Dz.U. L 20 z 26.1.1980, str. 43.

niniejsza dyrektywa będzie musiała być zmieniana i uzupełniana na wniosek Komisji, w ślad za rozwojem nauki związanej głównie z toksycznością, trwałością i gromadzeniem się odnośnych substancji w żywych organizmach i osadach lub w przypadku rozwoju dostępnych technik; należy w tym celu wprowadzić uzupełnienia do niniejszej dyrektywy odnoszące się do środków związanych z innymi substancjami niebezpiecznymi i zmiany do treści załączników,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa:

— ustala, na mocy art. 6 ust. 1 dyrektywy 76/464/EWG, wartości dopuszczalne dla norm emisji substancji określonych w art. 2 lit. a), zrzucanych z zakładów przemysłowych, jak określono w art. 2 lit. e) niniejszej dyrektywy,

— ustala, na podstawie art. 6 ust. 2 dyrektywy 76/464/EWG, wymagania jakościowe dla substancji, określonych w art. 2 lit. a) niniejszej dyrektywy, w środowisku wodnym,

— ustala, na mocy art. 6 ust. 4 dyrektywy 76/464/EWG, terminy jakie mają spełniać warunki określone w zezwoleniu przyznanym przez właściwe władze Państw Członkowskich w odniesieniu do istniejących zrzutów,

— ustala, na podstawie art. 12 ust. 1 dyrektywy 76/464/EWG, metody odniesienia dla pomiarów pozwalających na ustalenie zawartości substancji określonych w art. 2 lit. a) niniejszej dyrektywy w zrzutach i w środowisku wodnym.

— ustanawia, na mocy art. 6 ust. 3 dyrektywy 76/464/EWG, procedurę monitorowania,

— nakłada na Państwa Członkowskie wymóg wzajemnej współpracy w przypadku zrzutów oddziaływujących na wody więcej niż jednego Państwa Członkowskiego,

— nakłada na Państwa Członkowskie wymóg stworzenia programów mających na celu unikanie i eliminację zanieczyszczeń pochodzących ze źródeł określonych w art. 5,

— ustala w załączniku I zbiór ogólnych przepisów stosowanych do substancji określonych w art. 2 lit. a) i odnoszących się w szczególności do wartości dopuszczalnych dla normy emisji (pozycja A), wymagań jakościowych (pozycja B) i odnośnych metod pomiaru (pozycja C),

— ustala w załączniku II przepisy szczególne, które rozszerzają i uzupełniają wspomniane pozycje dotyczące poszczególnych substancji.

2. Niniejszą dyrektywę stosuje się do wód określonych w art. 1 dyrektywy 76/464/EWG, z wyjątkiem wód gruntowych.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

a) „substancje” oznaczają:

niebezpieczne substancje, należące do rodziny i grup substancji, podanych w wykazie I w Załączniku do dyrektywy 76/464/EWG, które są określone w załączniku II do niniejszej dyrektywy;

b) „wartości dopuszczalne” oznaczają:

wartości określone w załączniku II, pozycja A, odnośnie do substancji określonych w lit. a);

c) „wymagania jakościowe” oznaczają:

wymogi określone w załączniku II, pozycja B, odnośnie do substancji określonych w lit. a);

d) „obchodzenie się z substancjami” oznacza:

każdy przemysłowy proces obejmujący produkcję, przetwarzanie lub używanie substancji określonych w lit. a) lub wszystkie inne procesy przemysłowe, w których obecne są te substancje;

e) „zakład przemysłowy” oznacza:

zakład, w którym stosowane są substancje określone w lit. a) lub wszystkie inne substancje, w skład których one wchodzą;

f) „istniejący zakład” oznacza:

zakład przemysłowy, który będzie funkcjonował w terminie 12 miesięcy po ogłoszeniu niniejszej dyrektywy lub, gdzie jest to stosowne, w terminie 12 miesięcy po ogłoszeniu jakiejkolwiek dyrektywy zmieniającej niniejszą dyrektywę, odnoszącej się do takiego zakładu;

g) „nowy zakład” oznacza:

— zakład przemysłowy, który zaczyna funkcjonować w terminie 12 miesięcy po ogłoszeniu niniejszej dyrektywy lub, gdzie jest to stosowne, w terminie 12 miesięcy po ogłoszeniu jakiejkolwiek dyrektywy zmieniającej niniejszą dyrektywę, odnoszącej się do takiego zakładu,

— istniejący zakład przemysłowy, którego zdolność obchodzenia się z substancjami zwiększa się istotnie po okresie dłuższym niż 12 miesięcy po ogłoszeniu niniejszej dyrektywy lub, gdzie stosowne, w terminie 12 miesięcy po ogłoszeniu jakiejkolwiek dyrektywy zmieniającej niniejszą dyrektywę, odnoszącej się do takiego zakładu.

Artykuł 3

1. Wartości dopuszczalne oraz ramy czasowe dla doprowadzenia do zgodności z nimi, a także procedury monitorowania zrzutów ustanowione są w załącznikach, pod pozycją A.

2. Wartości dopuszczalne stosowane są normalnie w momencie, kiedy ścieki zawierające substancje określone w art. 2 lit. a) opuszczają zakład przemysłowy.

Jeżeli będzie konieczne w przypadku niektórych substancji ustalenie innych miejsc, do których będą stosować się wartości dopuszczalne, takie przypadki będą wymienione w załączniku II.

Kiedy ścieki zawierające te substancje są oczyszczane poza zakładem przemysłowym, w zakładzie przeznaczonym do ich odzysku Państwo Członkowskie może zezwolić na określanie wartości dopuszczalnych w momencie, kiedy ścieki opuszczają dany zakład.

3. Zezwolenia określone w art. 3 dyrektywy 76/464/EWG muszą zawierać przepisy tak surowe, jak te zamieszczone w pozycji A w załącznikach do niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem sytuacji, kiedy Państwo Członkowskie postępuje zgodnie z art. 6 ust. 3 dyrektywy 76/464/EWG na podstawie pozycji B załączników do niniejszej dyrektywy.

Zezwolenia są poddawane rewizji co najmniej co cztery lata.

4. Bez uszczerbku dla zobowiązań wynikających z ust. 1, 2 i 3 i dyrektywy 76/464/EWG Państwa Członkowskie mogą udzielić zezwolenia dla nowych zakładów tylko w przypadku stosowania się tych zakładów do norm odpowiadających najlepszym dostępnym technikom, jeśli jest to konieczne, dla eliminacji zanieczyszczenia zgodnie z art. 2 wspomnianej dyrektywy lub dla zapobieżenia zakłóceniom konkurencji.

Niezależnie od tego, jaka metoda została przyjęta, dane Państwo Członkowskie przed autoryzacją dostarcza Komisji, gdy z przyczyn technicznych przewidziane środki nie odpowiadają najlepszym dostępnym technikom, dowód potwierdzającego te przyczyny.

Komisja niezwłocznie przekaże taki dowód innym Państwom Członkowskim oraz prześle im jak najszybciej sprawozdanie określające jej opinię w sprawie uchybienia określonego w drugim akapicie. Jeżeli zaistnieje taka konieczność, Komisja w tym samym czasie dostarczy odpowiednie wnioski do Rady.

5. Referencyjna metoda analizy, która ma być zastosowana do określenia obecności substancji określonych w art. 2 lit. a) jest podana w pozycji C załącznika II. Mogą być użyte inne metody, pod warunkiem że ograniczenia wykrywania, precyzja i dokładność takich metod są co najmniej tak dobre, jak te ustanowione w pozycji C załącznika II.

6. Państwa Członkowskie powinny starać się zapewnić, aby środki podjęte na mocy niniejszej dyrektywy nie spowodowały zwiększenia zanieczyszczenia innych elementów środowiska, gleby i powietrza przez te substancje.

Artykuł 4

Zainteresowane Państwa Członkowskie są odpowiedzialne za monitorowanie wpływu, jaki wywierają na środowisko wodne zrzuty z zakładów przemysłowych i inne źródła znacznych zrzutów.

W przypadku zrzutów oddziaływujących na wody więcej niż jednego Państwa Członkowskiego dane Państwa Członkowskie współpracują ze sobą w celu ujednolicenia procedur monitorowania.

Artykuł 5

1. W przypadku substancji, do których poczyniono specjalne odniesienia w załączniku II, Państwa Członkowskie opracowują programy szczególne mające na celu uniknięcie i eliminację zanieczyszczenia pochodzącego z istotnych źródeł tych substancji (włączając liczne i rozproszone źródła) innych niż źródła zrzutów, do których stosowane są wspólnotowe zasady dotyczące wartości dopuszczalnych lub krajowe normy emisji.

2. Programy zwierają najbardziej właściwe środki i techniki dla zastąpienia, retencji lub/i recyklingu substancji określonych w ust. 1.

3. Programy szczególne muszą zostać wprowadzone w życie nie później niż pięć lat od terminu ogłoszenia dyrektywy, która odnosi się ściśle do danych substancji.

Artykuł 6

1. Komisja przeprowadzi porównawczą ocenę wykonywania niniejszej dyrektywy przez Państwa Członkowskie na podstawie informacji dostarczonych Komisji na jej żądanie przez te Państwa na mocy art. 13 dyrektywy 76/464/EWG, którą musi przedłożyć w odniesieniu do każdego przypadku. Takie informacje powinny w szczególności zawierać:

— szczegóły zezwoleń ustanawiających normy emisji substancji niebezpiecznych,

— zestawienie substancji zrzucanych do wód określonych w art. 1 ust. 2,

— zgodność z wartościami dopuszczalnymi lub z wymaganiami jakościowymi przedstawionymi w pozycjach A i B załącznika II,

— rezultaty monitorowania określonego w art. 4, powierzchni środowiska wodnego, na które oddziałują zrzuty,

— szczególne programy eliminacji określone w art. 5.

2. Komisja przesyła Radzie ocenę porównawczą, określoną w ust. 1, co pięć lat, a po raz pierwszy cztery lata po ogłoszeniu niniejszej dyrektywy.

3. W przypadku zmian w wiedzy naukowej związanej z toksycznością, trwałością i gromadzeniem się substancji określonych w art. 2 lit. a) w żywych organizmach i osadach lub w przypadku rozwoju dostępnych najlepszych technicznych środków Komisja dostarczy odpowiednie wnioski Radzie w celu zaostrzenia wartości dopuszczalnych i wymagań jakościowych, gdzie to stosowne, lub w celu ustalenia nowych wartości dopuszczalnych lub dodatkowych wymagań jakościowych.

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie podejmą środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 1 stycznia 1988 r. Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji, w trybie natychmiastowym zaraz po przyjęciu, teksty przepisów prawa krajowego przyjęte w dziedzinie, której dotyczy niniejsza dyrektywa.

Artykuł 8

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 12 czerwca 1986 r.

W imieniu Rady

P. WINSEMIUS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

PRZEPISY OGÓLNE

Niniejszy załącznik jest podzielony na trzy pozycje, które określają przepisy ogólne stosowane do wszystkich substancji określonych w niniejszej dyrektywie:

— A: wartości dopuszczalne dla norm emisji,

— B: wymogi jakościowe,

— C: referencyjne metody pomiaru.

Przepisy ogólne są rozszerzone i uzupełnione w załączniku II przez zbiór przepisów szczegółowych stosowanych w przypadku pojedynczych substancji.

POZYCJA A

Wartości dopuszczalne, dane ustalone w celu utrzymania zgodności z nimi oraz procedury monitorowania zrzutów

1. Wartości dopuszczalne i dane ustalone w celu utrzymania zgodności z nimi są przedstawione w załączniku II pozycja A, z uwzględnieniem różnych rodzajów zainteresowanych zakładów przemysłowych.

2. Ilości zrzucanych substancji są wyrażane w kategoriach ilości substancji wyprodukowanych, przetwarzanych lub używanych przez zakład przemysłowy w czasie takiego samego okresu lub, zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 76/464/EWG, w kategoriach innego parametru właściwego dla tej działalności.

3. Wartości dopuszczalne dla zakładów przemysłowych zrzucających substancje określone w art. 2 lit. a) i niewspomnianych w pozycji A załącznika II będą, gdzie to stosowne, określone przez Radę w późniejszym etapie. Jednocześnie Państwa Członkowskie ustanowią niezależnie, zgodnie z dyrektywą 76/464/EWG, normy emisji zrzucanych substancji. Normy te muszą uwzględniać najlepsze dostępne środki techniczne i nie mogą być mniej surowe niż najbardziej zbliżone, porównywalne wartości dopuszczalne określone w pozycji A załącznika II.

   Niniejszy ustęp stosuje się również w przypadku prowadzenia przez zakład przemysłowy innej działalności niż ta, dla której zostały określone wartości dopuszczalne w pozycji A załącznika II, a które prawdopodobnie są źródłem zrzutu substancji określonych w art. 2 lit. a).

4. Wartości dopuszczalne wyrażone jako stężenia, które z reguły nie mogą być przekroczone, są podane w załączniku II pozycja A, z uwzględnieniem zainteresowanych zakładów przemysłowych. W żadnym wypadku wartości dopuszczalne wyrażone jako maksymalne stężenia nie mogą, kiedy nie są jedynymi stosowanymi normami, być wyższe niż wartości dopuszczalne wyrażone przez ciężar dzielony przez zapotrzebowanie wody na element właściwy dla zanieczyszczania. Jednakże ponieważ stężenie tych substancji w ściekach zależy od objętości wody, co jest zróżnicowane dla różnych procesów i zakładów, należy we wszystkich przypadkach przestrzegać wartości dopuszczalnych wyrażonych w kategoriach ciężaru substancji odprowadzanych w odniesieniu do parametrów właściwych dla działalności określonej w pozycji A załącznika II.

5. Należy ustanowić procedurę monitorowania w celu sprawdzenia, czy zrzuty substancji określonych w art. 2 lit. a) są zgodne z normami emisyjnymi.

   Niniejsza procedura musi przewidywać pobieranie i analizę próbek oraz pomiar przepływu zrzutów i ilość traktowanych substancji lub, gdzie jest to stosowne, pomiar parametrów właściwości działań powodujących zanieczyszczenia wymienionych w załączniku II pozycja A.

   W szczególności jeżeli ilość traktowanych substancji nie jest możliwa do określenia, procedura kontrolna może być oparta na ilości substancji, które mogą być użyte, jako funkcji zdolności produkcyjnej, na której oparte jest zezwolenie.

6. Należy pobrać próbkę reprezentatywną dla zrzutów w czasie 24 godzin. Ilość zrzucanych substancji w czasie jednego miesiąca musi być obliczona na podstawie dziennych ilości zrzucanych substancji.

Jednakże załącznik II może ustalać dla niektórych zrzucanych substancji progi, poniżej których Państwa Członkowskie mogą stosować uproszczoną procedurę monitorowania.

7. Pobieranie próbek i przepływ pomiaru przewidziane w ust. 5 są zwykle wykonywane w przypadku zastosowania wartości dopuszczalnych przewidzianych w art. 3 ust. 2.

Jednakże w miarę potrzeb zapewnienia, czy pomiary są zgodne z wymogami pozycji C załączników, Państwo Członkowskie może dopuścić do pobierania próbek i przepływu pomiaru w innym punkcie przed tym, do którego stosowane są wartości dopuszczalne, pod warunkiem że:

— wszystkie wody odprowadzone z zakładu, które mogły być zanieczyszczone przez daną substancję, są brane pod uwagę w tych pomiarach,

— regularne kontrole wykazują, że pomiary są w pełni reprezentatywne dla odprowadzanych ilości wód w przypadku zastosowania wartości dopuszczalnych lub są zawsze wyższe.

POZYCJA B

Wymagania jakościowe, dane ustalone w celu utrzymania zgodności z nimi i zgodna z nimi procedura monitorowania

1. Dla tych Państw Członkowskich, które popierają wyjątek przewidziany w art. 6 ust. 3 dyrektywy 76/464/EWG, normy emisji, które owe państwa muszą ustalić i zastosować na podstawie art. 5 niniejszej dyrektywy, będą określane w taki sposób, aby odpowiednie wymagania jakościowe lub wymagania z niego wynikające ustalane na mocy poniższych ust. 2 i 3 odnosiły się do obszarów dotkniętych w wyniku odprowadzania substancji określonych w art. 2 lit. a). Właściwe władze w każdym przypadku określą obszar zanieczyszczony i wybiorą z wymagań jakościowych ustalonych na mocy ust. 2 i 3 ten wymóg lub te wymogi, które uważają za odpowiednie, uwzględniając zamierzony cel użycia zanieczyszczonej powierzchni, biorąc także pod uwagę fakt, iż celem niniejszej dyrektywy jest eliminacja całego zanieczyszczenia.

2. W związku z eliminacją zanieczyszczenia, jak jest to określone w dyrektywie 76/464/EWG, i na podstawie art. 2 tej dyrektywy wymagania jakościowe i dane ustalone w celu zgodności z powyższymi normami są przedstawione w pozycji B załącznika II.

3. Jeśli nie ustalono inaczej w pozycji B załącznika II, wszystkie stężenia wymienione jako wymagania jakościowe odnoszą się do średniej arytmetycznej efektów uzyskanych w ciągu roku.

4. Tam, gdzie więcej niż jedno wymaganie jakościowe stosowane jest do wód na jednym obszarze, jakość wody musi być odpowiednia, aby spełniać każde z tych wymagań.

5. Dla każdego nadanego zezwolenia na mocy niniejszej dyrektywy właściwe władze określą szczegółowe przepisy, procedury kontrolne i terminy, do których należy zapewnić zgodność z wymaganiem lub wymaganiami jakościowymi.

6. Zgodnie z art. 6 ust. 3 dyrektywy 76/464/EWG Państwa Członkowskie dla każdego wybranego i stosowanego wymagania jakościowego złożą do Komisji sprawozdanie dotyczące:

— punktu zrzutu oraz sposobów rozpraszania,

— obszaru, w którym stosowane jest wymaganie jakościowe,

— lokalizacji punktów pobierania próbek,

— częstotliwości pobierania próbek,

— metod pobierania próbek i pomiarów,

— uzyskanych wyników.

7. Próbki muszą być pobrane w punktach odpowiednio blisko umiejscowionych w stosunku do punktów zrzutu, aby były reprezentatywne dla jakości środowiska wodnego na obszarze zanieczyszczonym w wyniku zrzutów, zaś częstotliwość pobierania próbek musi być wystarczająca, aby wykazać jakiekolwiek zmiany w środowisku wodnym, uwzględniając w szczególności naturalne zmiany warunków hydrologicznych.

POZYCJA C

Referencyjne metody pomiarów i granice wykrywalności

1. Definicje podane w dyrektywie Rady 79/869/EWG z dnia 9 października 1979 r. w sprawie metod pomiarów i częstotliwości pobierania próbek oraz analizy wody powierzchniowej przeznaczonej do oddzielenia wody pitnej w Państwach Członkowskich [1] będą stosowane w kontekście niniejszej dyrektywy.

2. Referencyjne metody pomiarów, które mają być stosowane w celu określenia stężenia danych substancji, i granicy wykrywalności dla danego środowiska są przedstawione w pozycji C załącznika II.

3. Granica wykrywalności, dokładność i precyzja metody są określone dla każdej substancji w pozycji C załącznika II.

4. Pomiary przepływu ścieków muszą zostać przeprowadzone z dokładnością do ± 20 %.

[1] Dz.U. L 271 z 29.10.1979, str. 44.

ZAŁĄCZNIK II

PRZEPISY SZCZEGÓLNE

1. Odnoszące się do czterochlorku węgla.

2. Odnoszące się dinsektycydu (DDT).

3. Odnoszące się do pentachlorofenylu

Numeracja substancji wymienionych w niniejszym załączniku odpowiada wykazowi 129 substancji zawartych w komunikatach Komisji do Rady z dnia 22 czerwca 1982 r. [1].

Jeżeli w przyszłości w niniejszym załączniku zostaną zawarte substancje, które nie są określone w wyżej wymienionym wykazie, będą ponumerowane w porządku chronologicznym, poczynając od nr 130.

I. **Przepisy szczególne odnoszące się do czterochlorku węgla (nr 13)** [2]

CAS NR 56–23–5 [3]

[1] Dz.U. C 176 z 14.7.1982, str. 3.

[2] Artykuł 5 stosuje się w szczególności do wykorzystania czterochlorku węgla w przemyśle pralniczym.

[3] Numer CAS (Numeryczne oznaczenie substancji chemicznych).

Pozycja A (13): Wartości dopuszczalne norm emisji

Rodzaj zakładu przemysłowego (1) (2)	Typ wartości średniej	Wartości dopuszczalne wyrażone jako (3)		Data, od której należy stosować dane normy
		waga	stężenie	
1. Produkcja czterochlorku węgla poprzez nadchlorowanie	Miesięczna	a) proces obejmujący pranie: 40 g CCl_4 na tonę całkowitych zdolności produkcyjnych w odniesieniu do CCl_4 oraz tetrachloroetylenu (nadchloroetylenu)	1,5 mg/l	1.1.1988 r.
		b) proces, który nie obejmuje prania: 2,5 g/t	1,5 mg/l	
	Dzienna	a) proces obejmujący pranie: 80 g/t	3 mg/l	
		b) proces, który nie obejmuje prania: 5 g/t	3 mg/l	
2. Produkcja chlorometanów przez chlorowanie metanu (w tym wysokociśnieniowe, elektrolityczne wytwarzanie chloru) oraz z metanolu (alkoholu metylowego)	Miesięczna	10 g CCl_4 na tonę całkowitych zdolności produkcyjnych w odniesieniu do chlorometanów	1,5 mg/l	1.1.1988 r.
	Dzienna	20 g/t	3 mg/l	
3. Produkcja związków węgla z chlorem i fluorem (4)	Miesięczna	–	–	–
	Dzienna	–	–	–

(1) Spośród zakładów przemysłowych, określonych w pozycji A pkt 3 załącznika I w szczególności odwołuje się on do zakładów wykorzystujących czterochlorek węgla jako rozpuszczalnik.

(2) Uproszczona procedura monitorowania może być wprowadzona, jeśli roczna emisja nie przekracza 30 kg na rok.

(3) Z uwagi na lotność czterochlorku węgla oraz w celu zapewnienia przestrzegania art. 3 ust. 6 tam, gdzie jest wykorzystywany proces wywołujący wzburzenie na otwartym powietrzu ścieków zawierających czterochlorek węgla, Państwa Członkowskie wymagają od tego zakładu przestrzegania wartości dopuszczalnych, mierzonych w górę rzeki (pod prąd), jak również zapewniają, że brana jest pod uwagę całość wód mogących ulec zanieczyszczeniu.

(4) Nie jest obecnie możliwe, aby przyjąć wartości dopuszczalne dla tego sektora. Rada ma przyjąć te wartości w późniejszym terminie, działając na wniosek Komisji.

Pozycja B (13): Wymagania jakościowe (1)

Środowisko naturalne	Wymaganie jakościowe	Jednostka pomiaru	Data, od której należy stosować dane normy
Wody powierzchniowe śródlądowe Wody ujścia rzeki Śródlądowe wody brzegowe inne niż wody ujścia rzek Wody terytorialne	12	µg/l CCl_4	1.1.1988 r.

(1) Bez uszczerbku dla przepisów art. 6 ust. 3 dyrektywy 76/464/EWG, tam gdzie nie ma dowodów problemu w zakresie osiągania oraz nieprzerwanego utrzymywania wymagania jakościowego przedstawionego powyżej, może być wprowadzona uproszczona procedura monitorowania.

Pozycja C (13): Referencyjna metoda pomiarów

1. Referencyjna metoda pomiarów, która ma być stosowana w celu określenia obecności czterochlorku węgla w ściekach i wodzie to chromatografia gazowa.

   Należy użyć czułego detektora, kiedy poziomy stężeń są poniżej 0,5 mg/l i w przypadku granicy określenia (1) wynosi 0,1 µg/l. Dla poziomów stężeń wyższych niż 0,5 mg/l granica określenia (1) wynosząca 0,1 mg/l jest do zaakceptowania.

2. Dokładność i precyzja metody musi wynosić ± 50 % w stężeniu, które wynosi dwa razy więcej niż wartość granicy wykrywalności (1).

II. **Przepisy szczególne odnoszące się do DDT (nr 46)** (2) (3)

CAS nr 50–29–3 (4)

STAN SPOCZYNKU: Stężenie DDT w środowisku wodnym, osadach i/lub mięczakach, i/lub skorupiakach, i/lub rybach nie może znacznie się zwiększać w czasie.

Pozycja A (46): Wartości dopuszczalne dla norm emisji (1) (2)

Rodzaj zakładu przemysłowego (3) (4)	Typ wartości średniej	Wartości dopuszczalne wyrażone w		Data, od której należy stosować dane normy
		g/t substancji wyprodukowanych lub wykorzystywanych	mg/l wody wydalonej	
Produkcja DDT, wliczając technologię wytwarzania formy użytkowej pestycydu na tym samym terenie	Miesięczna	8	0,7	1.1.1988 r.
	Dzienna	16	1,3	1.1.1988 r.
	Miesięczna	4	0,2	1.1.1991 r.
	Dzienna	8	0,4	1.1.1991 r.

(1) W odniesieniu do nowych zakładów najlepsze dostępne środki techniczne muszą umożliwić ustalenie normy emisji dla DDT poniżej 1g/t wyprodukowanych substancji.

(2) Na podstawie doświadczenia zdobytego podczas wykonywania niniejszej dyrektywy Komisja przedstawi Radzie w stosownym czasie, zgodnie z art. 6 ust. 3 niniejszej dyrektywy, wnioski zmierzające do ustalenia bardziej restrykcyjnych wartości dopuszczalnych, które miałyby wejść w życie do roku 1994.

(3) Spośród zakładów przemysłowych określonych w pozycji A pkt 3 załącznika I w szczególności odwołuje się on do fabryk wytwarzających formę użytkową pestycydu z dala od terenu produkcyjnego oraz do przemysłu produkującego dicofol.

(4) Gdy roczna emisja nie przekracza 1 kg, można wprowadzić uproszczoną procedurę monitorowania.

---

(1) „Granica określenia" *g danej substancji jest najmniejszą ilością, którą można ilościowo określić w próbce na podstawie danej metody pracy, którą można odróżnić od zera.

(2) Suma izomerów 1,1,1-trichloro-2,2-bis-(*p* — chlorofenyl) etanu;
1,1,1-trichloro-2-(*o* — chlorofenyl)-2-(*p* — chlorofenyl) etanu;
1,1,1-dichloro-2,2-bis-(*p* — chlorofenyl) etylenu; i
1,1,1-dichloro-2,2-bis-(*p* — chlorofenyl) etanu.

(3) Artykuł 5 niniejszej dyrektywy stosuje się dla DDT (insektycyd), jeżeli są określone źródła inne niż te wspomniane w niniejszym załączniku.

(4) Numer CAS (Numeryczne oznaczenie substancji chemicznych).

Pozycja B (46): Wymagania jakościowe

Środowisko naturalne	Wymaganie jakościowe	Jednostka pomiaru	Data, od której należy stosować dane normy
Wody powierzchniowe śródlądowe Wody ujścia rzeki Śródlądowe wody brzegowe inne niż wody ujścia rzek Wody terytorialne	10 w przypadku izomeru para-para DDT oraz 25 dla całkowitego DDT	Dla wszystkich pozycji tabeli: µg/l	1.1.1988 r.

Pozycja C (46): Referencyjna metoda pomiarów

1. Referencyjna metoda pomiarów, która ma być stosowana w celu określenia DDT w ściekach i środowisku wodnym, to chromatografia gazowa z elektronową wykrywalnością wychwytywania, po wyekstrahowaniu za pomocą odpowiedniego rozpuszczalnika. Granica określenia (1) dla całkowitego DDT wynosi 4 µg/l dla środowiska wodnego i 1 µg/l dla ścieków, w zależności od ilości obcych substancji obecnych w próbce.

2. Referencyjna metoda, która ma być stosowana w celu określenia DDT w osadach i organizmach, to chromatografia gazowa z elektronową wykrywalnością wychwytywania po odpowiednim przygotowaniu próbek. Granica określenia (1) wynosi 1 µg/kg.

3 Dokładność i precyzja metody musi wynosić ± 50 % w stężeniu, które wynosi dwa razy więcej niż wartość granicy określenia (1).

III. **Przepisy szczególne odnoszące się do pentachlorofenolu (nr 102)** (2) (3)

CAS NR 87–86–5 (4)

STAN SPOCZYNKU: Stężenie PCP (pentachlorofenylu) w osadach i/lub mięczakach, i/lub skorupiakach, i/lub rybach nie może się znacznie zwiększać w czasie.

Pozycja A (102): Wartości dopuszczalne norm emisji

Rodzaj zakładu przemysłowego (1) (2)	Rodzaj wartości średniej	Wartości dopuszczalne wyrażone w		Data, od której należy stosować dane normy
		g/t zdolności produkcyjnych lub utylizacyjnych	mg/l wody wydalonej	
Produkcja pentachlorofenolanu sodu w wyniku hydrolizy heksachlorobenzenu	Miesięczna	25	1	1.1.1988 r.
	Dzienna	50	2	1.1.1988 r.

(1) Spośród zakładów przemysłowych określonych w pozycji A pkt 3 załącznika I w szczególności odwołuje się on do zakładów wytwarzających pentachlorofenolan sodu w wyniku zmydlania oraz do tych, które wytwarzają pentachlorofenol w wyniku chlorowania.

(2) Gdy roczna emisja nie przekracza 3 kg, można wprowadzić uproszczoną procedurę kontrolną.

(1) „Granica określenia" ^{x}g danej substancji jest najmniejszą ilością, którą można ilościowo określić w próbce na podstawie danej metody pracy, którą można odróżnić od zera.

(2) Związek chemiczny 2,3,4,5,6-pentachloro-1-hydrooksybenzenu i jego sole.

(3) Artykuł 5 stosuje się do pentachlorofenolu w szczególności do jego używania przy obróbce drewna.

(4) Numer CAS (Numeryczne oznaczenie substancji chemicznych).

Pozycja B (102): Wymagania jakościowe

Środowisko naturalne	Wymaganie jakościowe	Jednostka pomiaru	Data, od której należy stosować dane normy
Wody powierzchniowe śródlądowe Wody ujścia rzeki Śródlądowe wody brzegowe inne niż wody ujścia rzek Wody terytorialne	2	µg/l	1.1.1988 r.

Pozycja C (102): Referencyjna metoda pomiarów

1. Referencyjna metoda pomiarów, która ma zostać zastosowana w celu określenia obecności pentachlorofenolu w ściekach i środowisku wodnym, to chromatografia cieczowa wysokiego ciśnienia lub chromatografia gazowa z elektronową wykrywalnością wychwytywania po wyekstrahowaniu za pomocą odpowiedniego rozpuszczalnika. Granica określenia ([1]) wynosi 2 µg/l dla ścieków i 0,1 µg/l dla środowiska wodnego.

2. Referencyjna metoda, która ma być użyta do określenia obecności pentachlorofenolu w osadach i organizmach to chromatografia cieczowa wysokiego ciśnienia lub chromatografia gazowa z elektronową wykrywalnością wychwytywania po przygotowaniu próbek. Granica określenia ([1]) wynosi 1 µg/kg.

3. Dokładność i precyzja metody musi wynosić ± 50 % w stężeniu, które wynosi dwa razy więcej niż wartość granicy określenia ([1]).

([1]) „Granica określenia" ˣg danej substancji jest najmniejszą ilością, którą można ilościowo określić w próbce na podstawie danej metody pracy, którą można odróżnić od zera.